

למני לקוחות * 21

1 - ז' "אנא אמרתי כפי דלי דקדוק יללו כפי דקדוקי דלמא" - ע"ז כ"ל
1 - ז' "כפי דלי דקדוקי כפי דלי דקדוקי" -
ז' קלור פתח ס' פ"ר סק"ב

ז' ל"ב מוסט - ז' מוס' כפי כ"ל ל"ז מוס' כ"ב
ז' מוס' ל"ב מוס' ל"ב - ז' מוס' ל"ב
ז' כפי דקדוקי כפי דקדוקי - ז' ל"ב מוס' ל"ב מוס' ל"ב
- ל"ב מוס' ל"ב מוס' ל"ב מוס' ל"ב

ז' ילכו לרבי - ז' מוס' ל"ב מוס' ל"ב מוס' ל"ב

מס' ל"ב - ז' - ז' "אנא אמרתי כפי דלי דקדוקי" - מוס' ל"ב
מס' ל"ב מוס' ל"ב מוס' ל"ב מוס' ל"ב

not for
למני

קצות החושן סימן פז ס"ק כא

(כא) אמרת ליתן. כתב הש"ך (סקנ"א), נראה דאם הוא עני כיון דאין יכול לחזור בו משביעין אותו היסת ע"ש. ולכאורה לפי מה שכתב מוהרי"ט ח"א סי' ל"ט וסי' כ"ב דכיון דאמירה לעני אינו עושה קנין כמסירה ויכול לשנותו מהאי טעמא עד שלא בא ליד הגבאי, ומהאי טעמא נמי נראה שם דיכול נמי לשנותו מעני לעני וע"ש, וא"כ לא היה ממון שיש לו תובעין דהא יכול לומר אתן לעני אחר כיון דיכול לשנותו. אך נראה עיקר כמ"ש בסימן ר"ב (ע"ש סק"ד) דהא דיכול לשנותו עד שלא בא ליד גבאי היינו אותו המטבע אבל מעני לעני לא וע"ש.
ובתומים (סקכ"א) כתב דהיינו דוקא למ"ד דאמירה לעני עושה קנין והוי כמי מסירה להדיוט וכמו אמירה לגבוה, אבל למ"ד דאמירה לעני אינו אלא מטעם נדר א"כ הוי כמו דאין נותנין שבועה על תקיעת כף (להלן סעיף ל"ד), וגם למ"ד דהוי כמו מסירה להדיוט היינו דוקא בחפץ מיוחד אבל באומר אתן לך מנה איך שייך ביה מסירה להדיוט וכן בהקדש לא קדשו מטלטליו ע"ש.
וליתיה, דודאי בהקדש אם אומר הרי עלי מנה לגבוה נתחייבו נכסיו כמו בנותן שטר חוב להדיוט כמבואר פ"ק דב"ק דף (ד') [ו'] (ע"ב) באומר הרי עלי מנה לבדק הבית דהוי כמו בעל חוב, וכן באומר הרי עלי עולה דנתחייבו נכסים ושעבודא דאורייתא וכמבואר פ"ק דקידושין דף (י"ב) [י"ג] (ע"ב) ע"ש, והוא הדין באומר הרי עלי מנה לעניים למ"ד אמירה לעני כמו אמירה לגבוה ועושה קנין ונתחייבו נכסים כמו בשטר חוב או בקנין וזה פשוט. וכן מבואר מתשובת מיימוני לספר משפטים סי' ס"ד ז"ל, תשובת רבי על ראובן שנדר לשמעון חתנו ב' ליטרין כדי שילמוד עם בנו נינו של ראובן זה, ועתה ראובן רוצה לחזור בו כיון שלא היה קנין בדבר ואינו חפץ ליתן. אשיב בקצרה, אם שמעון ירד מנכסיו כל כך עד שלא היו לו מאתים זוז והיה צריך ליטול מן הצדקה, בדיבור בעלמא חייב ליתן כו' אבל בעני נעשה נדר, ואם ראובן היה מודה בדבר חייב ליתן לו מה שנדר, השתא דקא כפר ואמר להד"מ ישבע היסת שלא נדר לו ויפטור ע"ש, ומשמע שם אפילו נדר ליתן דבר שאינו מיוחד אלא חוב נמי כי כפר צריך לישבע. ומיהו לפי מ"ש בסימן פ"א ס"ק [ג'] דכי נדר לעני הוי קנין משום שכירות כיון שלא נתכוין להשטות ע"ש, לאו ראייה היא. מיהו לקושטא דמלתא אפילו למ"ד דאמירה לעני אינו אלא משום נדר נמי צריך שבועה, והא דאין נותנין בכופר בתקיעת כף שבועה היינו מטעמא שכתבנו בס"ק (כ"ח) [ל'] ע"ש והכא לא שייך האי טעמא ומש"ה צריך שבועה ודו"ק: